

21D: Autonomisme, “processisme” o independència?

written by Jaume Marfany | 27 de novembre de 2017

Han passat moltes coses en aquest país des de l'1 d'octubre. Se'ns han intentat explicar des de diferents bandes. Algunes coses les hem pogut entendre. Altres, encara ens queden molt fosques, plenes d'ombres.

Ho vaig escriure fa dies, ens van canviar el guió. La ciutadania, una majoria si més no, estàvem preparats per dur a terme el guió que ens havíem proposat entre tots. Un guió que, n'érem ben conscients, implicava la més que probable utilització de la violència per part de l'Estat espanyol. Sobtadament, però, el guió va canviar, davant la sorpresa dels que esperàvem una defensa radical i decidida de la nova República catalana.

Després, gairebé se'ns ha prohibit l'autocrítica. Jo també penso que en aquest relat només hi ha un culpable i aquest és l'Estat espanyol. No cal donar-hi voltes. Tampoc no puc censurar uns polítics que s'ho han jugat tot, i encara menys un Govern que pateix presó o és a l'exili. El meu agraïment i la meva solidaritat amb tots ells. Ara bé, això no vol dir que no puguem fer un exercici d'autocrítica, sobretot per intentar entendre per què, després de l'1 d'octubre, se'ns va canviar el guió.

Aquest canvi implicava acceptar les eleccions, imposades i il·legítimes, del 21D. L'objectiu, se'ns va dir, aprofitar-lo per repetir el referèndum de l'1 d'octubre, en el terreny de joc espanyol i davant l'atenta mirada de la comunitat internacional. Ens havia de servir, deien, per tornar al 27 d'octubre, després de la declaració d'independència i de

proclamació de la República.

El nou guió, pel que sembla, presenta unes giragonses amb què no comptàvem.

Una via negociada que permeti recuperar, d'entrada, les institucions. ERC i el PDeCAT van defensar ahir públicament l'establiment d'una relació bilateral amb el govern espanyol després dels comicis del 21D. Argumenten la necessitat d'apostar per aquesta via, que marcaria un punt final respecte a l'anterior legislatura, en un intent de recalcular els tempos i readequar-los a la realitat política post procés.

Marta Rovira: ERC presentarà per al 21D un programa independentista que apostarà pel diàleg amb l'Estat. Ha subratllat que els republicans mai han prioritzat la via unilateral.

Tots hem llegit les darreres informacions que ens arriben sobre les intencions de dues de les tres candidatures independentistes que es presenten a les pròximes eleccions del 21D. A tots ens han arribat rumors –infundats o no– sobre intencions amagades de formar un nou tripartit després de les eleccions. Una mena de front d'esquerres que ja ha planejat anteriorment sobre el procés d'independència, sobretot en aquell impàs que va anar del 27 de setembre fins a la retirada de Mas, quan semblava que les noves eleccions eren inevitables i la temptació d'ERC per encapçalar un front d'esquerres era més que evident.

No hi ha cap independentista que no prefereixi una sortida dialogada al conflicte entre Catalunya i Espanya. No hi ha cap independentista que no apostaria per un referèndum pactat amb l'Estat. Una cosa són els desitjos i una altra de molt diferent les realitats. Tots sabem que amb l'Estat espanyol no hi ha diàleg possible. Mai, i vull remarcar-ho, mai, acceptaran un referèndum d'autodeterminació, perquè mai acceptaran que Catalunya sigui un subjecte polític sobirà. La

sobirania, caigui qui caigui, per a ells sempre raurà en el poble espanyol en el seu conjunt. I estan disposats a tot, i torno a remarcar, a tot, per defensar la unitat i la sobirania d'Espanya. Aquesta actitud no és pas nova, només cal que feu un repàs a la història espanyola.

Abandonar o deixar en un racó la via unilateral és tant com dir que viurem en un règim autonòmic durant unes quantes dècades. Un règim autonòmic que encara serà més vigilat i controlat. Seria retornar al punt de partida del 2010, però en una situació encara pitjor pel que fa al control i la repressió que l'Estat exercirà contra Catalunya.

Les eleccions del 21D sempre han estat unes eleccions trampa. S'hi podran donar tres resultats: la victòria del NO (que descarto); la victòria de l'independentisme, però amb uns resultats similars als del 27S i això implicaria, amb sort, un retorn al bucle del "processisme" i, la tercera opció, que el vot independentista superi el 50% del total de la participació. Aquesta darrera situació seria l'única que faria viable tornar al punt on ho vam deixar el 27 d'octubre, amb la independència "simbòlicament" declarada. Ens permetria declarar-la efectivament i aplicar la Llei de transitorietat (que, per cert, sembla completament oblidada i de la qual ja ningú en parla).

Però... deixar de costat la via unilateral fa que això sigui completament impossible.

Digueu-me ingenu... Encara conservo un bri de confiança en els nostres representants. Encara espero que es faci realitat i que no acabi, també, fulminat per "l'intent de recalcular els tempos i readequar-los a la realitat política post procés" que, amb altres paraules, significa el retorn a l'autonomia. Espero, el bri de confiança encara m'ho permet, que tot sigui producte d'una nova "estratègia" d'aquestes que els pobres mortals del carrer no entenem, però que els que "sí que en saben" ens diuen que ens portarà a la victòria.

La independència de l'Estat espanyol només es podrà aconseguir per la via unilateral. No hi ha cap més sortida. La resta no són més que cants de sirena o terceres vies que no condueixen enlloc. I sí, és cert, la unilateralitat significa enfrontament amb l'Estat, un enfrontament dur que de ben segur comportarà violència de tot tipus per part d'un Estat espanyol que està disposat a tot i que mai transigirà en la cessió de sobirania. Però això, crec, la majoria de nosaltres ja sabíem i sabem que pot passar.

Esperem els resultats del 21D i, sobretot, esperem què faran els nostres representants el dia després. Si opten per la via autonomista o per continuar en un bucle "processista" que no sabem quan s'acabarà, crec que bona part de la nostra gent se'n tornarà a casa i alguns retornarem a les anomenades "trinxeres".

El meu bri de confiança encara em diu que això no pot passar. Perquè, si passés, on quedaria l'esforç de tanta gent durant aquests darrers anys? On quedaria l'1 d'octubre? De què hauria servit el sacrifici dels líders de l'ANC i d'Òmnium i del govern mateix?

Alguns, ja ho sabeu, ja fa molts anys vam fer una promesa:

No ens rendirem mai!